

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobců: a) A. A., narozená „X“,
b) L. N., narozený „X“,
oba toho času pobytem „X“,
oba zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům,
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9,

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání
a eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 3. 2018, č. j. KRPU-22152-48/ČJ-2018-040022-DB-ZZ, a č. j. KRPU-22154-43/ČJ-2018-040022-ZZ-DB,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podanou prostřednictvím své zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 26. 3. 2018, č. j. KRPU-22152-48/ČJ-2018-040022-DB-ZZ, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a č. j. KRPÚ-22154-43/ČJ-2018-040022-ZZ-DB, jimiž byla žalobcům podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba zajištění za účelem jejich předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“) o 40 dnů.

2. Žalobci namítali, že žalovaný opomenul povinnost zabývat se reálným předpokladem pro navrácení nebo přemístění do příslušného státu EU. Uvedli, že dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III vyplývá, že v rámci dublinského řízení nelze žadatele o mezinárodní ochranu přemísťovat do zemí, v nichž azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Jedná se o země, v nichž azylové řízení vykazuje systémové nedostatky z hlediska závazných standardů společného evropského azylového systému. Žalobci zdůraznili, že s ohledem na skutečnost, že žalobkyně je v pokročilém stádiu těhotenství jedná se v jejich případě o zranitelné osoby a ze strany žalovaného by mělo dojít k individuálnímu posouzení možnosti realizace předání dle nařízení Dublin III. Žalobci namítali, že nedošlo k individuálnímu posouzení dané otázky v jejich konkrétním případě a i v obecné rovině považují vypořádání dané otázky ze strany žalovaného za nedostatečné. Zdůraznili, že dle jejich názoru již ve stádiu prodloužení doby zajištění bylo jednoznačné, že zákonný účel omezení svobody vzhledem k těhotenství žalobkyně nebude možné uskutečnit. Pokud správní orgán trvá na uskutečnění předání i po porodu, měl se zabývat i zárukami pro nezletilé dítě v přijímacím státě. S poukazem na rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Tarakhel proti Švýcarsku zdůraznili, že i v případě postupu podle nařízení Dublin III je nutno zkoumat, zda nehrozí v případě návratu reálné nebezpečí, že cizinec bude vystaven zacházení v rozporu s tímto ustanovením. Zdůraznili, že zvláštní zřetel by měl být kladen na případy posouzení situace zranitelných osob, jakou je těhotná žena. Žalobci poukázali rovněž na zprávu Švýcarské rady pro uprchlíky (Swiss Refugee Council), ze které dle jejich názoru vyplývá, že italský přijímací systém je neudržitelný, nepropracovaný, přijímací podmínky a přístup k azylovému řízení jsou problematické a ne vždy zaručeny, často jsou založeny pouze na krátkodobých nouzových opatřeních, žadatelé nebo i držitelé mezinárodní ochrany pak často končí na ulici bez jakékoliv pomoci. Z uvedené zprávy rovněž má vyplývat, že státy podílející se na fungování dublinského systému, které vracejí lidi do Itálie, by měly věnovat mnohem větší pozornost posouzení situace v Itálii a v každém individuálním případě získat záruky, pokud jde o ubytování, zachování celistvosti rodiny a vhodnou lékařskou péči. Poukázali rovněž na skutečnost, že v rámci žaloby proti rozhodnutí, kterým byla jejich žádost o mezinárodní ochranu v České republice posouzena jako nepřijatelná, podali správní žalobu, které byl přiznán odkladný účinek s odůvodněním, že žalobcům by v případě návratu do Itálie mohlo hrozit nebezpečí vážné újmy. Žalobci trvali na tom, že žalovaný měl v daném případě pro závěr, že je možné je přemístit zpět do Itálie, zjistit, zda podmínky v azylových zařízeních v Itálii a řízení o udělení mezinárodní ochrany v Itálii skýtají záruku, že nebudou porušována práva žalobců zaručená Listinou základních práv a svobod.
3. Dle žalobců žalovaný nikterak nezhodnotil jejich individuální situaci, ačkoli si byl těhotenství žalobkyně vědom. Poukázali na skutečnost, že transfer se realizuje prostřednictvím letecké společnosti, a s ohledem na 7 měsíc těhotenství nepřevzme letecká společnost žalobkyni k přepravě. Žalovaný dle žalobců nikterak nerefletoval na zranitelné postavení žalobkyně. Přitom zdůraznili, že překážky zdravotního charakteru, které brání

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v předání žalobců do Itálie, existovaly již v okamžiku jejich zajištění, a žalovaný se jimi měl zabývat. Žalovaný se tak vůbec nezabýval faktickou stránkou nemožnosti realizace předání. Pokud žalovaný považoval za reálné uskutečnění transferu po porodu žalobkyně, měl se rovněž zabývat i zárukami pro budoucího účastníka řízení.

4. Dále žalobci namítali, že žalovaný nedostatečně posoudil alternativy k zajištění. Žalovaný pouze zhodnotil, že v případě žalobců hrozí nebezpečí, že budou ztěžovat výkon předání dle nařízení Dublin III, a proto v jejich případě nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování z území České republiky. Žalovaný zcela pominul, že žalobkyně je těhotná. Žalobci přitom poukázali na to, že mělo být postupováno přiměřeně jako v případě zajištění dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť jejich žalobě proti rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu byl přiznán odkladný účinek. V souladu s § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu měla být žalobkyně jako těhotná žena považována za zranitelnou osobu. Zbavení osobní svobody u zranitelných osob pak musí být vždy výjimečným opatřením a musí trvat co nejkratší dobu a jen pokud nelze uplatnit jiné mírnější donucovací prostředky. Dle žalobců z rozhodnutí nevyplývá, jak se žalovaný vypořádal s otázkou nezbytnosti zajištění žalobců jako osob spadajících do zranitelné skupiny.
5. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu. Zdůraznil, že Itálie přijala svoji odpovědnost za přijetí žalobců a proto došlo k prodloužení jejich zajištění za účelem jejich předání. Žalovaný trval na tom, že posuzoval reálnost naplnění účelu zajištění i v souvislosti s ustanovením čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Poznamenal, že žalobci sami ve svých výpovědích nezmínili žádné okolnosti a překážky či důvody, které by jim bránily v návratu do Itálie. Dále z výpovědí žalobců vyplynulo, že po nelegálním vstupu na území Itálie jim byl umožněn vstup do azylového procesu, byli umístěni v tábore pro uprchlíky, kde měli zajištěnou stravu i ubytování, měli možnost volného pohybu a byly jim poskytovány sociální dávky. Žalobci měli volnost pohybu a bylo jim umožněno pobývat v táboře spolu, tedy byla dodržena celistvost rodiny. Žalovaný zdůraznil, že před vydáním rozhodnutí si opatřil podkladové materiály související s azylovým systémem v Itálii, které zahrnul do spisového materiálu a ze kterých při svém předběžném posouzení možného naplnění účelu zajištění vycházel.
6. V případě žalobkyně přistoupil žalovaný s ohledem na těhotenství k jejímu vyšetření, kdy bylo lékařem konstatováno, že vše je v pořádku a žalobkyně je schopna pobytu v zajišťovacím zařízení. Samotná žalobkyně pak nezmiňovala žádné obtíže související s jejím těhotenstvím, pouze uvedla, že je unavená. Bylo zajištěno umístění žalobců do zajišťovacího zařízení, které je přizpůsobeno k zajišťování žen a rodin s dětmi.
7. K poukazu na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Tarakhel proti Švýcarsku žalovaný upozornil, že v daném případě je zcela odlišný skutkový stav. Žalovaný nevycházel bez dalšího, že Itálie jako členský stát EU dodržuje závazky plynoucí z čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“), nýbrž posoudil Itálii na podkladě relevantních podkladů, znalostí a výpovědí žalobců. Jak již bylo výše uvedeno, bylo zjištěno, že po nelegálním vstupu na území Itálie žalobcům byl umožněn vstup do azylového procesu, byli umístěni v táboře pro uprchlíky, kde měli zajištěnou stravu i ubytování, měli možnost volného pohybu a byly jim poskytovány sociální dávky, měli volnost pohybu a bylo jim umožněno pobývat v táboře spolu, tedy byla dodržena celistvost rodiny. Žalovaný tedy přistoupil k individuálnímu posouzení situace. Z výpovědí Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobců rovněž nebylo možné dospět k závěru, že by měli obavu z návratu do Itálie či obavu ze zajištění materiálních podmínek v Itálii. Žalovaný zdůraznil, že z vlastní činnosti, ze spolupráce s Dublinským střediskem, z judikatury či zpráv neziskových organizací nelze obecně dovodit, že by nebylo možné žalobce navrátit do Itálie z důvodu obsaženého v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

8. Ve vztahu k rozhodnutím o odkladném účinku přiznaném žalobám proti rozhodnutí o shledání nepřipustnosti žádosti žalobců o mezinárodní ochranu žalovaný uvedl, že se jedná o předběžná rozhodnutí, ze kterých není možné dovodit závěr o existenci systematických nedostatků v azylovém systému v Itálii. Zdůraznil, že ani správní orgán rozhodující o samotném vydání žalobců ve svém rozhodnutí, ve kterém rozhodl o vydání žalobců do Itálie, neshledal žádné překážky v realizaci jejich předání do Itálie dle nařízení Dublin III.
9. Žalovaný trval na tom, že bylo v rámci správního řízení jednoznačně zjištěno, že zvláštní opatření za účelem vycestování není možné uložit, neboť by bylo zmařeno přemístění žalobců v rámci dublinského řízení do Itálie, protože žalobci by nesetřvaly v České republice do konečného rozhodnutí o jejich přemístění a případné realizace přemístění, ale vycestovali by do Spolkové republiky Německo. Dále žalovaný uvedl, že zvláštní opatření nemohlo být uloženo, neboť žalobci na území České republiky nikoho neznají, nemohou si zde zařídit ubytování a ani nemají dostatek finančních prostředků k zajištění ubytování a základních životních potřeb. Nemají tedy ani finanční prostředky ke složení finanční jistoty. Poukázal rovněž na skutečnost, že žalobci vycestovali z Itálie směrem do Spolkové republiky Německo, přestože v Itálii měli zabezpečeno ubytování, stravu, sociální dávky, zdravotní péči i možnost volného pobytu. Dále zdůraznil, že žalobci přes řádné poučení italských orgánů nesetřvali na území Itálie do konečného rozhodnutí o jejich žádosti o mezinárodní ochranu a snažili se vycestovat do SRN za účelem podání další žádosti o mezinárodní ochranu.
10. Žalovaný trval na tom, že posouzení možnosti uložení zvláštních opatření je v žalobou napadených rozhodnutích dostatečným způsobem odůvodněno.
11. K poukazu žalobců, že samotné těhotenství žalobkyně vylučuje fakticky předání do Itálie, žalovaný uvedl, že s tímto argumentem nesouhlasí, neboť předávání osob v rámci dublinského řízení jsou sice prováděna především leteckou cestou, ale nelze v žádném případě vyloučit i využití jiného dopravního prostředku.
12. Dále žalovaný zdůraznil, že i přes přiznání odkladného účinku žalobám žalobců proti rozhodnutí o nepřipustnosti jejich žádosti o mezinárodní ochranu jsou ve vztahu k jejich zajištění za účelem předání žalobci stále v postavení cizinců a nikoli v postavení žadatelů o azyl.
13. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrl nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
14. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

15. Z obsahu správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Žalobce uvedl, že z Nigérie vycestoval minulý rok na jaře autem do Nigeru a Libye. V Libyi byl tři měsíce. Na lodi odcestoval do Itálie. Na moři je zachránila italská policie a umístila jej do uprchlického tábora Eden ve městě Campobasso. Uvedl, že do Itálie cestoval, neboť je to bezpečná země a nebojuje se tam jako v Nigérii. V Itálii požádal o azyl, ale doposud nedostal rozhodnutí. Žalobkyně uvedla, že v květnu 2017 vycestovala do Libye, kde byla jeden měsíc. Následně odcestovala za svým manželem do Itálie. Na moři je zachránila italská policie. V Itálii požádala o azyl. Účastníci byli oddáni tradičním sňatkem v Nigérii. V Itálii se manželé setkali v táboře. Následně se rozhodli z Itálie vycestovat do Spolkové republiky Německo. Odcestovali do Říma a následně autobusem do Brna. Dalším autobusem odcestovali do Prahy a následně cestovali vlakem do Německa, kde chtěli požádat o azyl a žít jako uprchlíci. Před stanicí Děčín hlavní nádraží byli zajištěni hlídkou policie. Ve své výpovědi výslovně uvedli, že v případě propuštění by chtěli pokračovat v cestě do Německa. Účastníci neuvedli žádné skutečnosti, které by jim bránily v návratu do Itálie. Uvedli, že nemají peníze na zajištění ubytování v České republice, nikoho zde neznají a nemají zde žádné vazby. Žalobkyně byla těhotná cca ve 20. týdnu těhotenství, kromě únavy neuvedla žádné potíže. Žalobkyně byla téhož dne vyšetřena v gynekologické ambulanci se závěrem, že se jedná o normální těhotenství a žalobkyně je schopna pobytu v cele předběžného zadržení (CPZ).
16. Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí bylo dáno na jisto, že italská strana s předáním postupem dle nařízení Dublin III v případě žalobců souhlasí. Rovněž byla vydána příslušným správním orgánem rozhodnutí o přemístění žalobců do Itálie. Tato rozhodnutí rovněž žalobci napadli správní žalobou. Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci podali v České republice žádost o mezinárodní ochranu, která byla rozhodnutím příslušného orgánu shledána nepřípustnou. I tato rozhodnutí žalobci napadli správní žalobou, které byl přiznán odkladný účinek.
17. Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
18. Podle ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle ust. § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

19. Podle ust. § 126 odst. 6 zákona o pobytu cizinců je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
20. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
21. Čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III uvádí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.
22. V rozhodnutí o zajištění cizince podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců se správní orgán musí vypořádat také s otázkou, zda neexistují překážky, které by bránily jeho předání do jiného členského státu ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017-54), tedy také s otázkou, zda předání cizince není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 2 Azs 6/2017-19). Touto otázkou se musí správní orgán zabývat i v případě vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění dle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

23. Na druhou stranu Policie ČR zkoumá tyto překážky jen v rozsahu, zda není předání a priori vyloučené. Jedná se tak o předběžné zjišťování existence překážek, které budou ještě zevrubně zkoumány v navazujícím řízení. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že příslušný správní orgán o přemístění žalobců do Itálie rozhodl před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Příslušný správní orgán neshledal žádné důvody bránící možnosti předání žalobců dle nařízení Dublin III a dospěl k závěru, že předání je možné.
24. Samotný žalovaný pak úvahu o tom, zda zde nejsou systémové nedostatky v azylovém řízení v Itálii, v žalobou napadených rozhodnutích učinil. Mimo jiné uvedl, že mu nejsou známy žádné informace či rozsudek soudu nebo konstatování Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či některého vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývaly systematické nedostatky v azylovém řízení v Itálii. Dále poukázal na to, že sami účastníci neuvedli žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly systematickým nedostatkům a že Ministerstvo vnitra jako příslušný orgán k předávání žadatelů o azyl do Itálie běžně provádí. Žalobcům bylo poskytnuto ubytování ve středisku pro žadatele o azyl a byla jim poskytnuta přiměřená finanční podpora. Z úvah žalovaného je tak zřejmé, že se otázkou případných systémových nedostatků zabýval a shledal, že nic nenásvědčuje tomu, že by takové existovaly. Tento svůj závěr žalovaný opřel mimo jiné i o stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2. 12. 2016, Itálie, Informace OAMP – Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém, počty žádostí o mezinárodní ochranu, které bylo založeno před vydáním žalobou napadených rozhodnutí do správních spisů.
25. Na tomto místě soud musí zdůraznit, že vzhledem ke konkrétním okolnostem, které uváděli o svém pobytu v Itálii žalobci, kdy měli zabezpečeno ubytování, stravu, sociální dávky, zdravotní péči i možnost volného pobytu, nelze než konstatovat, že ve vztahu k žalobcům nebylo možno spatřit žádné konkrétní nedostatky azylového systému v Itálii. V obecné rovině tedy ani zpráva Švýcarské rady pro uprchlíky z roku 2016 ani rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Tarakhel v daném případě nemohlo založit obavy z existence systémových nedostatků v azylovém systému Itálie v takovém rozsahu, aby se tyto obavy staly důvodem pro nezajištění žalobců z důvodu nemožnosti realizace jejich předání do Itálie.
26. Rovněž skutečnost, že žalobám žalobců směřujícím proti rozhodnutí o nepřípustnosti jejich žádosti o mezinárodní ochranu podané v České republice byl přiznán odkladný účinek, neprokazuje automaticky nemožnost realizace předání žalobců do Itálie a tedy nepřípustnost jejich zajištění za účelem předání dle nařízení Dublin III. Jedná se totiž pouze o rozhodnutí předběžného charakteru, kterým se pouze zajišťuje, aby případné rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí o nepřípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu nebylo pouze akademické a v případě zrušení správního rozhodnutí nebyli žalobci již předání do Itálie. Z tohoto předběžného rozhodnutí však nelze dovozovat, že by předání žalobců do Itálie z důvodu systematických nedostatků v azylovém řízení v Itálii bylo a priori nerealizovatelné.
27. Dále žalobci namítali, že nebylo přihlédnuto ke skutečnosti, že žalobkyně je zranitelnou osobou, neboť byla v době prodloužení zajištění v pokročilém stádiu těhotenství. K tomuto soud uvádí, že z vyšetření žalobkyně na gynekologii nevyplývá žádný zvláštní zdravotní režim, který by vylučoval pobyt v zařízení omezujícím svobodu pohybu. Obdobné ustanovení jako je ust. § 46a odst. 3 zákona o azylu, upravující zvláštní podmínky pro Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zajištění těhotných žen a rodin s nezletilými dětmi, zákon o pobytu cizinců neobsahuje, a soud má za to, že v daném případě nelze aplikovat analogii iuris s argumentem, že jde o nevědomou mezeru v zákoně o pobytu cizinců. Žádné právní ustanovení tedy nevylučuje možnost zajištění těhotné cizinky za účelem zajištění předání dle nařízení Dublin III, pokud jsou splněny obecné podmínky pro toto zajištění. Soud nepochybně, že v budoucnu mohou vzniknout překážky zdravotního charakteru s ohledem na těhotenství žalobkyně, které by mohly bránit předání žalobců do Itálie, nicméně ty budou posuzovány v dalším řízení Ministerstvem vnitra v rámci řízení o předání. V daném případě je žalovaný povinen zohlednit překážky zjevné prima facie. Soud tedy shledává odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí ve vztahu k možným překážkám ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III dostatečným. Poukaz na případnou nemožnost provedení leteckého transferu považuje soud za nemístný, neboť žádný předpis neurčuje způsob přepravy předávaných osob. Je tedy vždy možné zvolit způsob přepravy vhodný pro konkrétní případ. To však bude otázkou řešenou příslušným správním orgánem až v rámci rozhodnutí o předání cizince. Ani tuto námitku tedy neshledal soud důvodnou.

28. K námitce, že správní orgán v rozhodnutí o prodloužení zajištění měl posuzovat možnost předání i dosud nenarozeného dítěte, soud konstatuje, že dosud není vyloučena realizace předání před slehnutím žalobkyně, a není tedy prostor pro posuzování možnosti realizovatelnosti předání jejího dosud nenarozeného dítěte.
29. Dále účastníci namítali nedostatečné posouzení možnosti aplikace zvláštních opatření za účelem vycestování. K tomu soud uvádí, že žalovaný se touto otázkou ve vztahu k žalobcům zabýval v žalobou napadených rozhodnutích. Žalovaný přitom zhodnotil skutečnost, že účastníci nemají na území České republiky legálně žijící rodinné příslušníky, žádné vazby, nemají kde pobývat a zdržovat se v rámci případně uložených zvláštních opatření, nedisponují dostatečným množstvím finančních prostředků ke složení záruky ani k zajištění pobytu na území České republiky. Dále poukázal žalovaný na skutečnost, že účastníci na území České republiky pobývali nelegálně a i v průběhu správního řízení uváděli, že v případě propuštění budou pokračovat ve své nelegální cestě do Spolkové republiky Německo. Na základě všech těchto skutečností dospěl žalovaný k závěru, že uplatnění mírnějších opatření než zajištění dle právní úpravy obsažené v § 123b zákona o pobytu cizinců by v daném případě nebylo dostatečně účinné a zcela neúčelné a že tento závěr trvá i pro dané prodloužení zajištění žalobců. S tímto závěrem se soud plně ztotožnil.
30. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení zákona o pobytu cizinců ani správního řádu a napadená rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněná, tudíž zákonná a přezkoumatelná. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. května 2018

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.